

BARIKÁDY 2018

O tom, že státní aparát strká své slizké pařáty všude, kam ho napadne, jsme se mohli přesvědčit už mnohokrát u nás i za hranicemi. Střecha nad hlavou pro tisíce lidí nebo přírodní bohatství... To všechno se dá přece dobře zpeněžit.

Tentokrát se zájem vládnoucích obrátil do oblasti u města Notre-Dame-des-Landes v západní Francii. V roce 2008 francouzská vláda schválila desítky let chystaný projekt na výstavbu obřího letiště na tomto území, což by představovalo kšeft za několik miliard a pro místní obyvatele úplně zbytečnou ztrátu domova či zásah do jejich dosavadních životů a zničení zdejší krajiny. A to je další letiště jen o šestadvacet kilometrů vedle.

Část lidí z oblasti odešla poté, co dostali odškodné. Někteří však zůstali. A na jejich podporu se začali sjíždět lidé z celé Francie. Občanský odpor proti projektu začal už v 70. letech, první okupace začaly v roce 2008. Na místě vznikla **komuna zvaná ZAD (Zone À Défendre – Anarchistická obranná zóna)**, která po léta úspěšně čelila **otevřenému nepřátelství vládních politiků, opakujícím se policejním útokům, zatýkání, soudním verdiktům...** V domech opuštěných lidmi, kteří se „nechali koupit“, začal vznikat nový život. Navíc na mnoha místech začaly vznikat improvizované stavby, které se začlenily do infrastruktury obránců místní přírody proti megalomanským technokratům, jejich politickým reprezentantům a policejním mlátičkám.

Současný francouzský prezident Emmanuel Macron v lednu rozhodl, že bude lepší od projektu letiště odstoupit. Ostatně podle plánů mělo být letiště otevřeno v roce 2017, potom 2019 – jenže se ještě ani nezačalo stavět. I když je Macron typický představitel kapitálu, který má minulost investičního bankéře jednajícího v zájmu korporací, netřeba hledat v jeho rozhodnutí nějaký ideový obrat. Projekt letiště byl od počátku problematický a jeho odvolání je možnost získat nějaké politické body, které ztrácí i svým překopáváním pracovního práva ve prospěch zaměstnavatelů. Už za jeho předchůdce bylo ostatně 56 procent obyvatel Francie proti letišti.

Francouzská politická reprezentace počítala s tím, že odstoupení od projektu bude zároveň koncem protestního hnutí, které s ním bylo spojené. Je jasné, že jejich **autoritářstvím prolezlé hlavičky nemohou rozumět dynamice svobodného sebeorganizování**. A když obránci neodešli sami, rozhodly se vládní struktury, že anarchisticky orga-

nizované území musí prostě zmizet z povrchu zemského. A tak se 10. dubna před „branami“ oblasti obývané několika stovkami lidí objevilo na 2500 těžkooděnců v plné polní a za doprovodu obrněných transportérů. V těsném závěsu přispěchali novináři ze státních médií, kteří natěšeně čekali na každý hozený kámen nebo hroudu hlíny, jen aby mohli z aktivistů nebo místních lidí, kteří se brání proti policejnímu násilí, udělat nejradši hned teroristy.

Obránci ZAD se demonstrace policejní síly nezalekli. Stavěli barikády, bránili přístupové cesty, čelili stovkám slzných granátů stejně jako úderům obušků. Je mnoho zraněných, naštěstí zatím žádná oběť na životech, na rozdíl od minulých bojů, kdy byl jeden aktivista zabit policejním granátem. **Na místo se sjíždějí další lidé, aby pomohli s obranou, včetně zemědělců z okolí, kteří přijíždějí na svých traktorech. Zatím policie svádí bitvy o jednotlivé budovy, které pak nechává za použití buldozerů a další těžké techniky v troskách. Ničit a mlátit, je policejní slogan (nejen) těchto dní.** Obránci ZAD se však těší velké podpoře v mnoha francouzských městech, kde propukají demonstrace a konflikty s policií. Projevy solidarity přicházejí také ze zahraničí.

Na jednu věc politici při svém plánování rádi zapomínají, a není divu, když jsou zvyklí zpravidla jen poklonkovat zájmům developerů a korporací a pohybují se ve světě, kde větší moc než oni mají peníze. **Zapomínají, že představu jiného, lepšího světa nevymažou ani ty největší peníze. Touhu po svobodném a důstojném životě nezlomí ani ten nejtěžší obušek, ani tisíc granátů.** Vždy zde budou lidé, kteří jsou ochotni mnohé obětovat, aby porazili hydru kapitalismu, nebo alespoň ubránili to málo, co jim ještě nestačil vzít a co si na něm vyvzdorovali.

My, anarchisté, jim tímto vyjadřujeme podporu a solidaritu. I když jsme stovky kilometrů daleko, naše srdce hoří pro ZAD. Bitva ještě neskončila. Přestože počet a výzbroj represivních orgánů značně převyšují možnosti obránců ZAD, lidské odhodlání stále ještě neporazily.

Francie si letos připomíná padesát let od revolučních událostí roku 1968. I toto výročí jistě bude jedním z hnacích motorů rozrůstajících se bojů francouzských odborářů, studentů a environmentálních aktivistů a aktivistek. Nadějí je už to, že své boje neoddělují a na mnoha místech se vzájemně podporují. Odpor žije, boj pokračuje!